

mer, hvormod Børn, som ikke ere i dette Tilfælde, ikke blive dragne ind under en Politisag eller belagte med Straf. Det er altsaa dette Forslag, der er stillet fra Udvalgets Side. — Til § 11 er der under Nr. 8 stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa en Omændring i Paragraphen; det er kun en Redaction, men denne Redaction har dog tildeels, kan jeg sige, fremkaldt et Ændringsforslag, som senere vil blive Gjenstand for Forhandling. Ved dette skal jeg derfor ikke opholde mig videre, men blot bemærke, at det gaaer ud paa at sammendrage to Bestemmelser og ordne dem saaledes, at der ikke er nogen Tvivl om, hvad det er, der egentlig er tilfattet ved Slutningsstykket i Paragraphen. — § 12 i Lovforslaget omhandler Forseelser, der begaaes navnlig af Politiets Embedsmænd eller Betjente, og dertil er der under Nr. 9 stillet et Ændringsforslag af Udvalget. De Herrer ville, ved at eftersee § 12, finde, at der er fastsat Straf for visse Forseelser fra Politiets Embeds- og Bestillingsmænds Side; men det er blevet anset for ønskeligt i Overensstemmelse med, hvad der under Sagens 1ste Behandling blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Klein), noget nærmere at betegne, hvad det er for Forhold, hvorfor Vedkommende skulle kunne anses med en temmelig lempelig Straf. Derfor er det, at Udvalget har foreslaaet i det første Stykke at optage den Bestemmelse, at, naar der vises letfindig og fremfusende Udfærd ved en Anholdelse og ved andre Tjenesteforseelser, kan en mindre Straf komme til Anvendelse, men derimod har man foreslaaet at optage et Stykke i Paragraphen, som gaaer ud paa, at for egentlige Misbrug af Myndighed eller ulovlig Anvendelse af Magt skal Politiofficianten anses ikke efter Bestemmelsen i § 8, men derimod efter Forfættelserne i den almindelige borgerlige Straffelov, som naturligvis ere af en ganske anderledes alvorlig Natur. Herved skal jeg bemærke, at, da § 145 i Straffeloven viser, at for Bestillingsmænd og selv for saadanne Functionærer, som kun mere ved en

enkelt Velighed handle, kunne de i de foregaaende Paragrafer givne Bestemmelser om egentlige Embedsmænd komme til Anvendelse, tør Udvalget haabe, at man vil finde, at det er en for at betrygge mod Misbrug hensigtsmæssig Bestemmelse, der her er foreslaaet indsat. — Under Nr. 10 er der til samme Paragraph fremkommet et Forslag, som jeg ikke for Dieblisset skal dvæle ved. Der er nemlig der af et Fleertal foreslaaet, at der med Hensyn til den Straf af Pønningsskiftning, som Politimesteren kan tildele Vedkommende, skal tilføjes en Bestemmelse, saaledes at denne Straf skal indskrænkes til ikke at maatte overstige $\frac{1}{12}$ af den hele aarlige Gage. Dette er Noget, som flere Medlemmer af Udvalget ikke have kunnet være enige i, men man kan vel gjøre Regning paa, at det vil gaae her som ved Ændringsforslaget under Nr. 3, at Fleertallet vil motivere den Bestemmelse, der er foreslaaet af det. — Til § 14 er der stillet adskillige Ændringsforslag. Det første af disse gaaer ud paa, at i Begyndelsen af Paragraphen, hvor det hedder, at Dommeren, naar han finder Grund dertil, navnlig i Tilfælde af første Gang begaaede Forseelser, kan slutte Sagen med en Advarsel, skal der optages en Bestemmelse om, at Dommeren ikke maa slutte Sagen med en Advarsel, saafremt den, hvem Advarselen skal gives, erklærer, at han ikke vil modtage den, men vil have Dom i Sagen. Dette er vistnok Noget, som anbefaler sig fra enhver Side. Det kan ikke være Andet end, at naar man giver Politimesteren Udgang til at slutte en Sag med en Advarsel, kan den, mod hvem Sagen har været reist, blive i høi Grad forulempet; han har Krav paa enten at blive frifunden, eller hans Brøde skal træde frem saaledes, som den er, uden at der maa være nogen Mellemvei for Politimesteren at gaae ved at give en Advarsel, som den Paagældende er nødtvungen til at modtage, og som ikke kan gjøres til Gjenstand for Appel. Dette forekommer Udvalget aldeles klart, saa at man ikke tager i Betænkning at stille Ændringsforslag om, at